

kyndring over, at Kjøbstæderne ikke vare repræsenterede særligt. Jeg er vis paa, at mange af de ærede Herrer, som sadde i dette Thing, ogsaa have hørt en saadan Frygt udtale af Kjøbstadborgerne, at de vare saagodtsom afskaarne fra al Repræsentation paa Rigsdagen. Men nu kunne vi dristigt forestille disse Folk: Har det havt nogen farlig Følge for dem? Kunne de paapege, at en eneste af vore Kjøbstæder er steet Uret i noget af Thingene eller ved Lovgivningen? Jeg for min Deel har ikke kunnet være istånd til at opdage, at der er udkommet en eneste Lov, hvorved Kjøbstædernes Interesser ere blevne krænkede, paa samme Tid, som Kjøbstæderne beklagede sig over, at de manglede Repræsentation. Forøvrigt forekommer det mig høist mærkeligt, at der findes en saa skarp Modsætning Sted mellem, hvad der fremgaaer af det practiske Kjendskab til Livsforholdene, og de Lærdes Meninger i nærværende Sag; men jeg troer virkelig, at, er der nogen Sag, hvor practisk Kjendskab til Livsforholdene har nogen Betydning, saa er det i en saa reen practisk Sag som den nærværende. Naar vi i mange andre Tilfælde gjerne bøje os dybt for de Lærde, maa jeg dog tilstaae, at i en Sag som den nærværende kan jeg ikke afsvige fra, hvad der efter mit practiske Beskjendtskab til Livsforholdene er min inderlige Overbeviisning, og det er det, at ved denne Lov, som her foreligger, er der aldeles ingen Fare at berygte.

Krabbe: Dersom Udvalget havde foreslaaet aldeles at udelukke de større Lodseiere fra Valget til Sogneforstanderskaberne, da vilde jeg give den ærede 4de Landstingsmand for 1ste Valgkreds (Madvig) Ret; men, da dette ingenlunde er Tilfældet, og Udvalget erkjender Eiendommens Betydning, og endogsaa finder det gavnligt og rigtigt, at de større Lodseiere have Sæde i Sogneforstanderskaberne, naar de besidde deres Medborgeres Tilid, troer jeg, at den ærede Landstingsmands hele Raisonnement er ubesøiet. Det er vistnok en meget haard Dom, han har fældet over Udvalgets Betænkning; men Udvalget, som

ikke har sin Kundskab fra Studeerkammeret, men har betragtet Sagen fra den practiske Side og betragtet Resultaterne saaledes, som det antog de vilde træde frem i Livet, har ikke kunnet gaae ind paa Theorier, som det ikke kunde billige. Der er af den samme ærede Landstingsmand lagt særdeles Vægt paa, at der ikke er taget tilbørligt Hensyn til, at de større Lodseiere ved en langvarig Tradition havde erhvervet Ret til at have Sæde i Sogneforstanderskaberne. Det forekommer mig, at denne Anstuelse staaer i Strid med de Anstuelser, den ærede Landstingsmand tidligere har næret, og at han navnlig i et langt vigtigere Anliggende ikke har taget Hensyn til langvarig Tradition. Det er ogsaa af den forrige Indenrigsminister, og jeg troer ogsaa af den nuværende høitærede Indenrigsminister, hvem man dog ikke kan gjøre den Beskyldning, at han ikke skulde tillægge Eiendommen en særdeles Vægt, ytret, at det, at ville indrømme de større Lodseiere uden Valg at have Sæde i Sogneforstanderskaberne, ikke længer gif an, at det vilde stride imod Grundloven og imod de nuværende Forhold. Hvorledes skulde da, naar det strider mod Grundloven og de nuværende Forhold, disse større Lodseiere sikkes Sæde i Sogneforstanderskaberne eller i alt Fald en vægtigere og større Stemme end de øvrige Beboere i Communen? Det vilde jo dog kun kunne skee ved at give enhver Beboer Stemme i Forhold til hans Eiendoms Størrelse; men det er Noget, som jo dog ogsaa den ærede Landstingsmand, jeg nævnte, selv finder upractisk, ligesom det ogsaa i det Hele taget kun kan passe sig, hvor der er et Sameie, og ikke hvor enhver Beboer er selvstændig Eier. Forøvrigt forekommer det mig, at den ærede Landstingsmand vel meget har stillet sig paa Regjeringens Standpunct, vel meget har opkastet sig til Sagfører for Regjeringen; ja det er endogsaa gaaet saa vidt, at han har villet tillægge den høitærede Indenrigsministers Fraværelse her i Thinget en Betydning, som den efter den høitærede Indenrigsministers egne Dtringer idag aldeles ikke har.